

כל גגות פרק תשיעי עירובין

גפנים בקמנה מותר לזרוע את הגדולה. פי' בקונטרס וכשיגדלו הזרעים אע"ג דדיורי גדולה בקטנה אין אוסרין את הגפנים כדאמרין במנחות ז' פ' שני (דף טו.) מעשה בא' שזרע כרמו של חצירו וצא מעשה לפני חכמים ואסרו הזרעים והתירו הגפנים מ"ט קנזוס ולוף אסרה תורה שאר זרעים לרזנן הך דעבדי איסורא לא קנסו וה"נ הואיל וכשזרע את הגדולה צהיר זרעה אפילו שמהין שלו ליכא למקנסיה ולפירושו מיירי הכא בשאר זרעים ומימה להיבי שרי להניח הזרעים כשיגדלו כיון דדיורי גדולה בקטנה דאפילו עלו מאליהן מנן זמסכת כלאים (פ"ה משנה ו) היה עובר בכרם וראה ירק בתוך כרמו ואמר לכשאחזור אלקטנו אם הוסיף מאתים אסור כיון שמתאיש מללוקטו וע"כ היא למנחות איירי שלא ידע בעל הכרם שהזרעים בכרמו לכן נראה לר"י לפרש טעמא דשמעתין משום דשם גדולה על הקטנה^א ואין שם קטנה על הגדולה ולהכי גפנים בגדולה היו שם כרם על הקטנה ואע"ג דאין גפנים בקטנה אסור דכתיב לא תזרע כרמך כלאים אצל גפנים בקטנה מותר לזרוע בגדולה^ב אע"ג דלכשיזרענה יהיה שם שדה על

הקטנה אין לחוש דרמנא לא קפיד אשם שדה דהא לא כתיב שדך

לא טמע כרם דהוה משמע דקפיד אשם שדה: **אשה** בגדולה וגב בקטנה. פי' בקונטרס ושמהין שלה דאיכא למנאן דלמר בגיטין (דף עו:) הא דתנן הורק גט לאשמו והיא בתוך ביתה או בתוך חצירה הרי זו מגורשת דדוקא דעומדת בתוכה צאומה שעה אצל אינה עומדת בתוכה לא אע"ג דשלה היא ונריך לומר הא דקאמרין התם בגמרא והוא שעמדה בצד ביתה לאו אלא ביתה קאמר אלא בתוך ביתה ממש קאמר דקתני התם במתני' בתוך ביתה דהא הכא אמרין אשה בקטנה וגב בגדולה אינה מגורשת אע"פ שעומדת אצל הגדולה ולר"י נראה דהכא מיירי כשהשאלו להאשה חצר אחת^א וקאמרין דכשהשאלו לה גדולה היא שמה גם על הקטנה^ב אשה בקטנה שהשאלו לה הקטנה לא היו דבחי שמה על גדולה^ג:

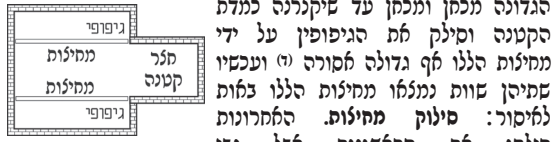
תשעה בגדולה ויחיד בקטנה מצטרפין. דוקא ביחיד בקטנה^א אצל חמשה בקטנה וחמשה בגדולה אין מצטרפין וסיפא דנקט תשעה בקטנה ה"ה חמשה בקטנה אלא אבז רישא נקט האי לישנא והא דתנן דפרק כילד זולין (פסחים דף פה:) מן האהף ולפנים כלפנים ומן האהף ולחוץ כלחוץ וקאמר התם רב בגמרא וכן לתפלה וריב"ל אמר אפילו מחיה של ברזל אינה מפסקת בין ישראל לאזיהם שצמחים לכאורה נראה דלענין זירוף פליגי דלענין לאה"ת מודה רב דיואל אפילו חוץ לבית הכנסת כדתנן בפרק ראובן ז"ד (ר"ה דף טו.) היה עובר אחורי בית הכנסת ושמע קול שופר וקול מגילה אם כוון לבו יאל וקשאל דאם כן סוגיא דהכא כרב^א ופ' אלו נאמרין (פסחים דף נח:) משמע דקי"ל כריב"ל גבי עם שאחורי הכהנים ומייתי סתמא דהש"ס ממילתא דריב"ל ונראה לפרש דלזירוף מודה ריב"ל דאין מצטרפין כדאמרין הכא ופליגי לענין לענות קדושה או ברכו דקי"ל בזמילה (דף נה:) דאין דבר שבקדושה פחות מעשרה וקסבר רב מן האהף ולחוץ אינו יכול לענות דלא היו בכלל צבור שצפנים וריב"ל סבר דאפילו מחיה של ברזל אינה מפסקת והיו בכלל צבור לעניית ברכת הכהנים ולענות דבר שבקדושה:

שאי רב אין מחיצה מרחיק ארבע אמות וזרע. מגיפופי גדולה פריך כדפי' בקונטרס דאי לא הוה גיפופי לצד הקטנה אלא השוה גיפופי וראיות בכך לחלק יותר זו מזו מגרע גרע ואסור לזרוע בקטנה ואפילו היא מאה אמה^א כדמשמע לישנא מפני שהיא כפתחה של גדולה אלא וזרע סמוך לגדולה דהפתח הוא כמחיה ועכשיו נאסר ע"י מחיצות הקטנות דאין זה מימה דכשאין מחיצות הקטנות נראה גיפופי וע"י מחיצות הקטנות אין ניכרין גיפופי גדולה והיו סילוק מחיצות ואומר ר"י דלכאורה היה נראה מתוך הסברא דאין להחמיר בקטנה שנפרצה לגדולה יותר מאילו היא תוך מחיצת גדולה שמרחיק ד' אמות וזרע כדן^א מחול הכרם ושיש בין הכרם ולכותל י"ב אמות והא דמשיין לה כפתחה של גדולה היינו לעשות הקטנה כאלו היא תוך מחיצות הגדולה אינה סבא לכאורה והיה נראה דה"פ מנינו מחיצה לאיסור שאם אין מחיצה כלל לגדולה מרחיק ד' אמות בקטנה וזרע אפילו אין י"ב אמות מהכרם שבחוץ לצד הכותל שבחוץ דה"פ קטנה ולא דמי לחמול הכרם דהתם גם הכרם מוקף מחיצות להכי כריך י"ב אמות אצל הכא דסביב הכרם אין מחיצה ולא שייך כותל קטנה לכרם אין כריך י"ב אמה ועכשיו שיש מחיצות לגדולה כריך י"ב אמה כדן מחול הכרם אצל אומר ר"י דא"ל לפרש כן דא"כ למה מקשה בסמוך ממחול הכרם דהא אמרן קיימא השתא שאם אין מחיצה לא יהא שם דין מחול הכרם ואם יש מחיצות יהא שם דין מחול הכרם ונראה לי פירוש רש"י עיקר: **אמר** ד"ה רבא דאביי ר"ת הגיה רבה שהרי רבה ר"י וראה רבה בר רב מנן הוה יתבי ומקדקו שלשתן ממנתי' ש"מ דירויין כו' ואביי הקשה על דקדוק שלשן וכל אחד ואחד בא לקיים דבריו ומנינו מחיצה לאיסור אע"ג דקצת נראה דרבה היה לו לגרום מדקאמר בטר הכי לדידי כשירה ולדידך הו סילוק מחיצות ורבה ואביי פליגי בהא בכוה"כ דפ"ק (דף יח.) שמוכרו אחר אביי ולקמן נמי מיייתי לה מ"מ נראה טפי כמו שהגיה ר"ת:

גפנים בקטנה מותר לזרוע את הגדולה. לכתחלה לגבי גדולה פיתחה וכל פתח כמחיה הוא ואפילו סמוך לגפנים מותר לזרוע את הגדולה לכתחלה כדתנן (ז"ב דף טו.) היה גדר בנתיים זה סומך לגדר מכאן וזה סומך לגדר מכאן. וכשיגדלו הזרעים אע"ג דדיורי גדולה בקטנה אין אוסרים את הגפנים

לומר במנחות פ"ב (דף טו.) מעשה באחד שזרע את כרם של חצירו וצא מעשה לפני חכמים ואסרו את הזרעים והתירו את הגפנים ואמר מאי טעמא קנזוס ולוף אסרה תורה שאר זרעים מרזנן אפרי הך^א דלא עבד איסורא לא קנסו רזנן הכא נמי הואיל וכשזרע את הגדולה צהיר זרעה אפילו שמהיה שלו ליכא למקנסיה וכ"ש אם קטנה של אחרים ופנים שלה קדמו: **אשה** עומדת בגדולה וזרק לה צלעה גט לתוך קטנה ושמהין שלה ואיכא למנאן דלמר בנמ' גיטין (טו:) דהא דתנן [שם] הורק גט לאשמו והיא בתוך ביתה או בתוך חצירה הרי זו מגורשת דוקא עומדת לתוכה צאומה שעה אצל אם אינה עומדת לתוכה צאומה שעה לא ואע"ג דשלה היא: **מסגרשא** (ט) היא. שהרי היא כעומדת בקטנה דכולה קטנה בטר גדולה שייכא: **אינה מסגרשא**. גדולה לזרוע אצל גט לאשמו קני לאשה דנימא נשדי אשה בטר גט

דאשה לא צעיא^א למקני גיטא: יואלין. דשליח צבור דקאי בקטנה הכא שייך: אין יואלין. דהשתא לא שייך בתרייהו וצבור דקיימי בקטנה לא מניין למימר דשייך בתריה דרובה בטר מד לא משמרו: **מוסר לקרות קריאת שמע בגדולה**. דגבי גדולה כמחיה היא ולא מני קטנה מקלקלא^א צדום מידי: **שאימלי אין מחיה**. אי לאו הכך גיפופי שעודפין בגדולה היו הגדולה והקטנה שוות הוה לזרוע חצר אחת ומותר לזרוע שם עם הגפנים ומרחיק ד' אמות השתא שאם הך גיפופי שדיין לכולה קטנה בטר גדולה ומיתסרף כולה מנינו מחיה שאוקרת: **ואילו השוה אם גיפופיה**. שבה מחיצות בתוך הגדולה מכאן ומכאן עד שיקרנה כמות הקטנה וסילק את הגיפופין על ידי מחיצות הללו אף גדולה אסורה (ט) ועכשיו שמהין שוות נמנאן מחיצות הללו צאות לאיסור: **סילוק מחיצות**. האחרונות סילקו את הרשאונות אצל גבי זרעה אחר עודף הגיפופין על הקטנה משום יתור מחיצה:

סילוק מחיצות. האחרונות סילקו את הרשאונות אצל גבי זרעה אחר עודף הגיפופין על הקטנה משום יתור מחיצה:

סילוק מחיצות. האחרונות סילקו את הרשאונות אצל גבי זרעה אחר עודף הגיפופין על הקטנה משום יתור מחיצה:

סילוק מחיצות. האחרונות סילקו את הרשאונות אצל גבי זרעה אחר עודף הגיפופין על הקטנה משום יתור מחיצה:

(א) [גיטין ע"ג.] (ב) כ"ב: דאשה צעיא:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה גפנים וכו' מרזנן אפרי הך דעבד איסורא קנסו רזנן הך ד"ה דלא עבד: (ב) ר"ה מתגרשת שהרי כ"ל ומימה היא המקח: (ג) ר"ה מותר וכו' מקלקלא לה בשום: (ד) ר"ה ואלו וכו' אסור דעכשיו: (ה) תוס' ד"ה שאימלי וכו' כיון מחול הכרם כשיש:

גליון הש"ס

בעין משפט אה"א כ"י פ"ה לא נמצא שם לא במנ"ס ולא בש"ע וגיטין במשנת זכרון יוסף מח"ס פ"י יב:

הגהות הגר"א

[א] גמ' שאילמלי אין מחיה זרוע ואילו וכו'. פ"ה לא נמצא שם ד"ה שאילמלי שכתבו אצל מקטנה אינה רואה כו' ואומר ר"י דלכאורה כו' ולפי גירסת רמב"ם בלחמ הקושית רק מקטנה.

מוסף תוספות

א. דאם הגדולה שמה כרם גם הקטנה שמה כרם, ואם שם שדה על הגדולה כמו כן שם שדה על הקטנה. מוס' הא"ש. ב. דאין שם קטנה על הגדולה, ואם זרע הכל מותר אף הגפנים שבקטנה. ג. ושניהם שם. א. איש אחד. שם. ד. והכי קאמר, שאם האשה בגדולה, שהשאלו לה, וגט בקטנה, מתגרשת, כי דיורי גדולה בקטנה, וכאילו קטנה ג"כ הורשאה לה. רע"ב. ה. [ואם] גט בגדולה אינה מתגרשת, שאין דיורי [קטנה בגדולה] ונמצא שאין הגט בחצר כלל, הא ובין בון מתגרשת, דהא עומדת בצד ביתה. שם. ו. דהמיעוט נגדר אחר הרוב. מוס' הא"ש. ז. א. יש שם צבור עם שליח צבור. רש"י. ח. והכא קאמר תשעה בקטנה ויחיד בגדולה אין מצטרפין. מוס' הא"ש. למדנו רואי לשתוי בתים ושתי חצרות שאע"פ שפתוחות לו לזו מחיצתן מפסקת. רמ"ן פסחים פה: ט. אע"פ דאלו בא בתוך הגדולה ממש מותר לזרוע ברחוק מקום חוץ לכרם. רש"י.

(א) [ברכות ט. ויש"ן]
 (ב) [ע"ש] לעיל דף עה. על
 הגליון. (ג) [ג"ל המינייה],
 (ד) גי' רש"ל והכי עמד
 שמואל הכי והא. (ה) [וחלון
 נג: ט]. (ו) רש"ל ל"ג. (ז) [ג"כ
 ק.]. (ח) [שס]. (ט) שבת ו.
 כמובת (א). (י) לעיל ח.
 (יא) יושל' ור"ף לא גרסו
 להש"ר. (יב) לעיל זא.
 (יג) כפי: (יד) ו' [ג"ל לחיו
 ועי' חו"ס לעיל ח. ד"ה
 קורחמו]. (טו) גי' רש"ל.
 (טז) ש"ך ל"ג. (יז) ש"ך
 ל"ג.

הגהות הב"ח

(א) גמ' ולפלוני צ"די רה"ר
 דלמא ובי' דלמא הוה
 אמינא: (ב) רש"י ד"ה
 והלכו וכו' לכולה חצרי
 רה"ר סק"ז: (ג) ד"ה
 משמי רוחמוי נמי נימא
 פתחא: (ד) רוח' ד"ה מלי
 שגא וכו' אליהו נמי
 שנפלה:

גליון הש"ס

גמ' זה מביטל עד עיקר
 מחיצתו. ע"י לעיל דף עט
 ע"ב: תוס' ד"ה בשתי
 רוחות וכו' בבבקה שאין
 לה כח. ע"י לעיל דף פו
 ע"ב: תוס' ד"ה הוצתה:

מוסף רש"י

שקולו גלימא נגידו
 בה. דלמא בלא גג לאו
 אהל הוא ומחלה סו מותר
 לעשות (סוה"ס). אתריה
 דשמואל הוי. ולא אורח
 ארעא לאורי קמיה
 חתמיה (וחלון ג). רבים
 שבררו דרך לעצמן.
 דך שדה אהל, מה
 שבררו בררו. א"ע"פ של
 נטלו רשות מעט שדה
 (רשב"ם ב"ב פ. א). שאבדה
 להן דרך באותו שדה.
 דמ"מ אורחא אית להו
 נגיה ויפ' כה רבים מנה
 יחיד, שהיה שזדה לו
 דך שדה מבינו לא יכיר
 מעטמו אלא או בעית דין או
 נכשמו ע"י עגל השדה,
 אכל רבים כתיב דין דמי
 דמלן מינימו מוטין לה"י
 לבי דנא (ע"ה). צידי
 רשות הרבים.
 נמנים, שנתים הלך מן
 הכנסת אגנים ומשטלי
 להחיק חיות העגלות,
 ומלחן חיפופי לפעמי קמי
 לדי רה"ר (מבובות ג).
 שנטלו קורחמוי או
 לחיו. שבת. מותרים
 באותו שבת. דלמרינן
 הואיל והתרה הותרה
 (לעיל ט.).

מוסף תוספות

א. אלא שמקום המחיצה
 ידוע. תוס' מוס' ר"פ.
 ב. [ן]בעלמא מודו רבנן
 דכרשות הרבים דמו. מוס'
 ה"ל"ש. ג. דלא חזק.
 ד. לעולם בעשר, אלא
 שהיה הפרוץ מרובה על
 העומר.
 ה. וצריך לרוח אחת לכל
 הפחות צורת פתח. שס.
 ו. ולידריה אפילו מבוי
 מפולש מישתרי בלחי

כל גגות פרק תשיעי עירובין

זה מטלטל עד עיקר מחיצה. כדמעיקרא דלמרינן הואיל והותרה
 הותרה. ובכלי הבית קאמר שמואל דאי בששצמו בחצר אפילו מחצר
 לחצר נמי דהא שמואל הוא דאמר ה"ה הלכה כר"ש ואפי' עירבה כל אחת
 לעצמה לא"ה גזר משום מאני דצמים
 אחת כשנפל לא אסרי להו צמים
 דהא שרי לאפוקי מצמים לחצר
 הואיל והותר למתקת שבת: שקולו
 גלימא נגידו. קחו טלית ופרסו אותה
 שם להיות מחיצה: אהדיניו רב
 לאפי' דקסבר אסור לנטול רש"ל
 שצמובה: שקולו המינייה וקטרו בה.
 קחו אצנטו וקטרו צו את הטלית
 למחיצה: מתני' חצר שנפלה
 לרה"ר. צמולה או יומר מעשר:

זה מטלטל עד עיקר מחיצה וזה מטלטל
 עד עיקר מחיצה והא דרב ^א לאו בפירוש
 אתמר אלא מכללא אתמר דרב ושמואל הוו
 יתבי בההוא חצר נפל גורא דביני ביני אמר
 להו שמואל שקולו גלימא נגידו בה אהדיניהו
 רב לאפיה אמר להו שמואל אי קפיד ^ב אבא
 שקולו ^ג (הימניה) וקטרו בה ^ד ולשמואל למה
 לי הא הא אמר ^ה זה מטלטל עד עיקר מחיצה
 וזה מטלטל עד עיקר מחיצה שמואל עביד
 לצניעותא בעלמא ורב אי סבירא ליה דאסיר
 לימא ליה ^ו אתריה דשמואל הוה אי הכי
 מאי טעמא אהדיניהו לאפיה דלא נימרו
 כשמואל סבירא ליה ^ז (והדר ביה משמעתיח):
מתני' חצר שנפרצה לרשות הרבים המכנים
 מתוכה לרה"י או מרה"י לתוכה חייב דברי
 רבי אליעזר וחכמים אומרים מתוכה לרשות
 הרבים או מרשות הרבים לתוכה כפטור מפני
 שהיא ככרמולת: ^א רבי אליעזר משום
 דנפרצה לרשות הרבים הויא לה רשות
 הרבים אין רבי אליעזר למעמיה דתניא ^ב רבי
 יהודה אומר משום רבי אליעזר רבים שבררו
 דרך לעצמן מה שבררו בררו איני והאמר
^ג רב גידל אמר רב והוא שאבדה להן דרך
 באותו שדה וכו' תימא הכא נמי כגון שאבדה
 לה דרך באותה חצר והאמר רבי חנינא
 עד מקום מחיצה מחלוקת אימא על מקום
 מחיצה מחלוקת ואיבעית אימא בצידי רשות
 הרבים קמיופגו ^ד דרבי אליעזר סבר צידי
 רשות הרבים כרשות הרבים דמו ורבנן סברי
 צידי רשות הרבים לאו כרשות הרבים דמו
 וליפלוג בצידי רשות הרבים ^ה בעלמא אי
 אפילו בצידי רשות הרבים בעלמא הוה
 אמרינן כי פליגי רבנן עליה דרבי אליעזר
 הני מילי היכא דאיכא חיפופי אבל היכא
 דליכא חיפופי אימא מודו ליה קא משמע
 לן והא מתוכה קאמר איידי דאמור רבנן
 מתוכה אמר איהו נמי מתוכה ורבנן אמרו
 רבי אליעזר צידי רשות הרבים ומהדרו
 ליה אינהו מתוכה הכי קאמרי ליה רבנן
 לרבי אליעזר מי לא קא מודית לן היכא
 דטילטל מתוכה לרשות הרבים ומרשות
 הרבים לתוכה דפטור מפני שהיא כרמולת
 צידי נמי לא שנא ורבי אליעזר התם לא
 קא דרסי לה רבים הכא קא דרסי לה
 רבים: **מתני'** ^א חצר שנפרצה ^ב לרה"ר
 משתי רוחותיה וכן בית שנפרץ משתי רוחותיו
 וכן מבוי שנטלו קורותיו או לחיו מותרים
 באותו שבת ואסורים לעתיד לבא דברי רבי
 יהודה רבי יוסי אומר אם מותרין לאותו שבת
 מותרין לעתיד לבא ואם אסורין לעתיד לבא
 עסקינן אילימא בעשר מאי שנא מרוח אחת דאמר פיתחא הוא משתי רוחות נמי
 פיתחא הוא אלא ביתר מעשר א"ה אפילו מרוח אחת נמי אמר רב לעולם בעשר
 ובגון

במאי רוחותיה רוחות נמי נימא פיתחא
 תקרה בו. הפתח לא קאמר
 פתחא הוא דלפילו והא שפך צמולאו או
 צימר מעשר רוחה להמיר צימ
 מטעם פי תקרה:
בשתי רוחות נמי נימא פיתחא
 יורד וסותם. רש"י מפרש
 דרב ושמואל דפליגי צפי תקרה היינו
 דווקא באכסדרה ^א צנקה שאין לה
 כלל מחילות אבל ציש לה אפי' מחיצה
 אחת מודה שמואל דצנקה ואתי
 אמרינן פי תקרה יורד וסותם ואתי
 שפיר הא דנקט אכסדרה צנקה
 לפי שצנקה דווקא פליגי שאין שם
 מחיצה ^ב וגרס צמר הכי כי לית ליה
 גז' ^ג אבל גז' ^ד אית ליה ולפי זה פירוש
 כל הסוגיא ואין נראה דלפילו לרב
 צמתי מחילות זו כנגד זו לא אמר
 פי תקרה יורד וסותם דהוי מפולש
 כדלמר צפק קמא דסוכה (דף יח:)
 לך נראה לר"י דקמס אכסדרה יש
 לה ג' מחילות כדלמר בלא יחפור (ג"כ)
 דף כה: העולם לאכסדרה הוא דומה
 לרוח פגונית אינה מנוצצת ולית
 ליה לשמואל פי תקרה יורד וסותם
 אלא אם כן יש שם ארבע
 מחילות ומיהו לרב אפי' פרוץ משתי
 רוחות

צד. עין משפט נר מצוה

כ א מ"י פ"ג מהלכות
 עירובין הלכה טז סמך
 לאון סה ע"ש ע"ה ח"ח ס'
 שער ספ"ג ז'
 בא ב טור ש"ע ע"ה שס ופי'
 ספ"ה ספ"ג ז':

רבינו חננאל

והא דרב לא אתמר
 בפירוש אלא מכללא. דרב
 ושמואל וחו יתב חצרי
 נפל גורא דביני ביני,
 אמר שמואל אייתו גלימא
 נגידו ביה משום צניעותא
 דשרי לטלטלו בכולה עד
 מקום גורא. אהדיניהו רב
 לאפיה. דלא לימרו הדר
 ביה רב משמעתיה דהוה
 אסור. ולא אמר להו ולא
 מידי. דאמר דשמואל הוה.
 ואמר שמואל אי קפיד
 אבא (שקילן) [שקילן]
 הימיניה קטרו ביה האי
 גלימא. מתני', חצר
 שנפרצה לרשות הרבים
 המכנים מתוכה לרשות
 הרבים וכו'. ואקשינן וכו'
 [ס"ל] ליה אליעזר משום
 דנפרצה לרשות הרבים
 הויא לה רשות הרבים.
 ופרקינן אין ר' אליעזר
 לעמיה דרין שעובדין
 ושביין רבים בחובה
 הויא כרה"ר. תניא ר'
 יהודה אומר משום ר'
 אליעזר רבים שבררו דרך
 לעצמן מה שבררו בררו,
 ואוקמה כשאבדה להן
 דרך באותה חצר, ועל
 מקום מחיצה מחלוקת.
 איבעית אימא בצידי רה"ר
 פליגי. ר' אליעזר סבר
 צידי רשות הרבים כרשות
 הרבים דמו. והאי חצר
 כיון שנפרצה לרשות
 הרבים ורבים דרסי לה
 בצידי רשות הרבים הוא,
 ורבנן אמרו לאנו כר"ה
 דמין. ואמאי לא פליגי
 בצידי רשות דעלמא.
 [ן]לא תימא כי פליגי רבנן
 עליה דר' אליעזר ואמרי
 לאו כרשות (הרבים) דמי
 אלא היכא דאיכא חיפופי,
 פי' גיפופי שניאין כפסין
 וכתלים קטנים שעושין
 ליה (יתחברו) [יתחברו]
 כבתלים אבל היכא
 דליכא גיפופי לא, קא
 משמע לן חצר זו שנפרצה
 לית לה גיפופי. ואקשינן
 והא מתוכה לרשות הרבים
 קתני, מכלל דאית לה
 גיפופי. דאי לית לה
 גיפופי מאין לה תוך,
 ופרקינן לעולם לית לה
 גיפופי ולית לה תוך,
 ואיידי דאמור רבנן מתוכה
 אמר ר' אליעזר נמי
 מתוכה. ואקשינן והכי
 מהדרו ליה רבנן מתוכה
 והוא לא אמר מתוכה.
 ופרקינן הכי קאמרו ליה
 רבנן מי לא מודי
 דהיכא דטילטל מתוכה
 לרשות הרבים דפטור
 מפני שהיא ככרמולת
 צידי רשות הרבים לא
 שנא. ור' אליעזר התם
 בחצר ^א דרסי לה רבים,
 הכא בצידי רשות הרבים
 דאית לה גיפופי לא
 דרסי לה רבים. מתני',
 חצר שנפרצה משתי
 רוחותיה וכן בית בו'.
 ואוקמה רב בשפרצה
 מב' רוחותיה ב'י אמות

(א) לשון רמב"ם ממה לאורה
 וי"ל דל"ל התם בחצר לא
 דכסי לה רבים הכא פליגי ר"ה א"ע"ג דלית
 רכסי לה רבים סתם אכסדראות סמוכות לבית או לחצר ודופן הבית סותמה מאחריה, ומודה שמואל התם דיוורד וסותם.
 ר"י וכו' דרשית ליה מרוח אחת אפי' דהוי מפולש לרשות הרבים א"כ אפילו משתי רוחות נמי. שס.
 א. אבל בעיר סתם אכסדראות סמוכות לבית או לחצר ודופן הבית סותמה מאחריה, ומודה שמואל התם דיוורד וסותם.
 מוס' סוכה י"ז: ד"ה אכסדרה. ב. במקום שצריך לעשות ארבע מחיצות בסתימת פי תקרה. שס. ג. אם היתה בה מחיצה אחת כהלכתה ופי תקרה לשלש מחיצות מכשר. שס.

תלמוד בבלי מהדורת נהרדעא החדש, באדיבות הוצאת ה. וגשל, © כל הזכויות שמורות

עירובין דף צ"ג ע"א

טפח

”סיכך על גבי אכסדרה שיש לה פצימין כשירה”
לשיטת רש”י

עירובין דף צ"ג ע"א

כל הזכויות שמורות © 15129

”זאילו השוה פצימיה פסולה”
לשיטת רש"י

"א"ל אביי לדידי כשירה"

זברש"י "דאפי' אין לה שום מחיצה אמרינן פי תקרה יורד וסותם"

עירובין דף צ"ג ע"א

טפח

”סינך על גבי אנסדרה שיש לה פצימין כשירה”
לשיטת תוס’

עירובין דף צ"ג ע"א

כל הזכויות שמורות © 1.5132

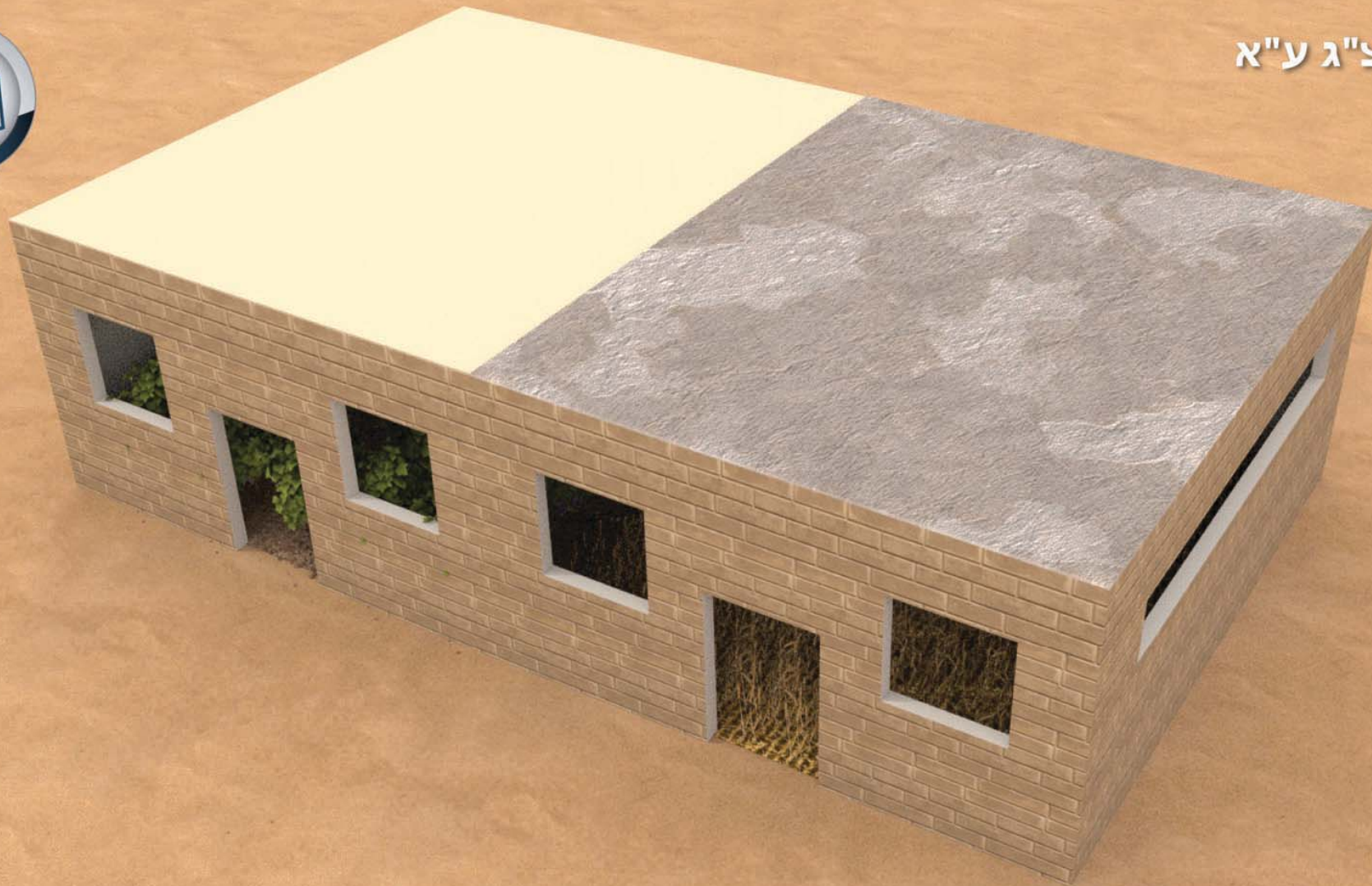
“זאילו השוה פצימיה פסולה”
לשיטת תוס’

בית שחציו מקורה וחציו אינו מקורה גפנים כאן מותר לזרוע כאן

עירובין דף צ"ג ע"א

AS134 | כל הזכויות שמורות

ואילו השוה את קירויו אסור

עירובין דף צ"ג ע"א

10 טפחים

כיצד כרם הנטוע עד עיקר מחיצה זורע מעיקר מחצה ואילך

קרחת הכרם

"קרחת הכרם זכו' ב"ה אומרים שש עשרה אמות"

ולב"ש שיעורו עשרים וארבע אמות, או משום שלדעתם "עבודת הכרם" הוא 8 אמות,

או משום שלדעתם "שיעור שדה" 8 אמות (רש"י)

מחול הכרם

מחול הכרם זכו' ב"ה אומרים שתיים עשרה אמות

עירובין דף צ"ג ע"א

שו"ע סי' ש"ס סעי' ג'

© כל הזכויות שמורות | A5140

**”ג’ קרפיפות זה בצד זה ושנים החיצונים מגופפים והאמצעי אינו מגופף ויחיד בזה ויחיד בזה
נעשו כשיירא ונותנים להם כל צרכן”
לשיטת רש”י שרק האמצעי מותר ביותר מבית סאתים**

עירובין דף צ"ג ע"א

שו"ע סי' ש"ס סעי' ג'

יותר מבית סאתיים

יותר מבית סאתיים

יותר מבית סאתיים

**"ג' קרפיפות זה בצד זה ושנים החיצונים מגופפים והאמצעי אינו מגופף ויחיד בזה ויחיד בזה
נעשו כשיירא ונותנים להם כל צרכן"
לשיטת הרמב"ם והרשב"א שבכולן מותר ביותר מבית סאתיים**

עירובין דף צ"ג ע"א

שו"ע סי' ש"ס סעי' ג'

15142 | כל הזכויות שמורות

אמצעי מגופף ושנים החיצונים אינם מגופפים ויחיד בזה ויחיד בזה אין נותנים להם אלא בית שש

עירובין דף צ"ג ע"א

שו"ע סי' ש"ס סעי' ג'

© כל הזכויות שמורות | A5143

"איבעיא להו אחד בזה ואחד בזה ושנים באמצעי מהו"
לשיטת רש"י שרק החיצונים מותרים ביותר מבית סאתים

עירובין דף צ"ג ע"א

משנ"ב סי' ש"ס סקכ"ב

יותר מבית סאתיים

יותר מבית סאתיים

יותר מבית סאתיים

"איבעיא להו אחד בזה ואחד בזה ושנים באמצעי מהו"
לשיטת הרמב"ם והרשב"א שכולן מותרין ביותר מבית סאתים

עירובין דף צ"ג ע"א

שו"ע סי' ש"ס סעי' ג'

© כל הזכויות שמורות | A5145

”שנים בזה ושנים בזה ואחד באמצעי מהו”
לשיטת רש"י שרק החיצונים מותרים ביותר מבית סאתים

עירובין דף צ"ג ע"א

משנ"ב סי' ש"ס סקכ"ב

יותר מבית סאתיים

יותר מבית סאתיים

יותר מבית סאתיים

פחים

כל הזכויות שמורות | A5146 ©

**שנים בזה ושנים בזה ואחד באמצעי מהו
לשיטת הרמב"ם והרשב"א שכולן מותרין ביותר מבית סאתים**

עירובין דף צ"ג ע"ב

שו"ע סי' שס"ב סעי' ב'

מחיצה
גידוד

5 טפחים
5 טפחים

© כל הזכויות שמורות | A5147

גידוד חמשה ומחיצה חמשה

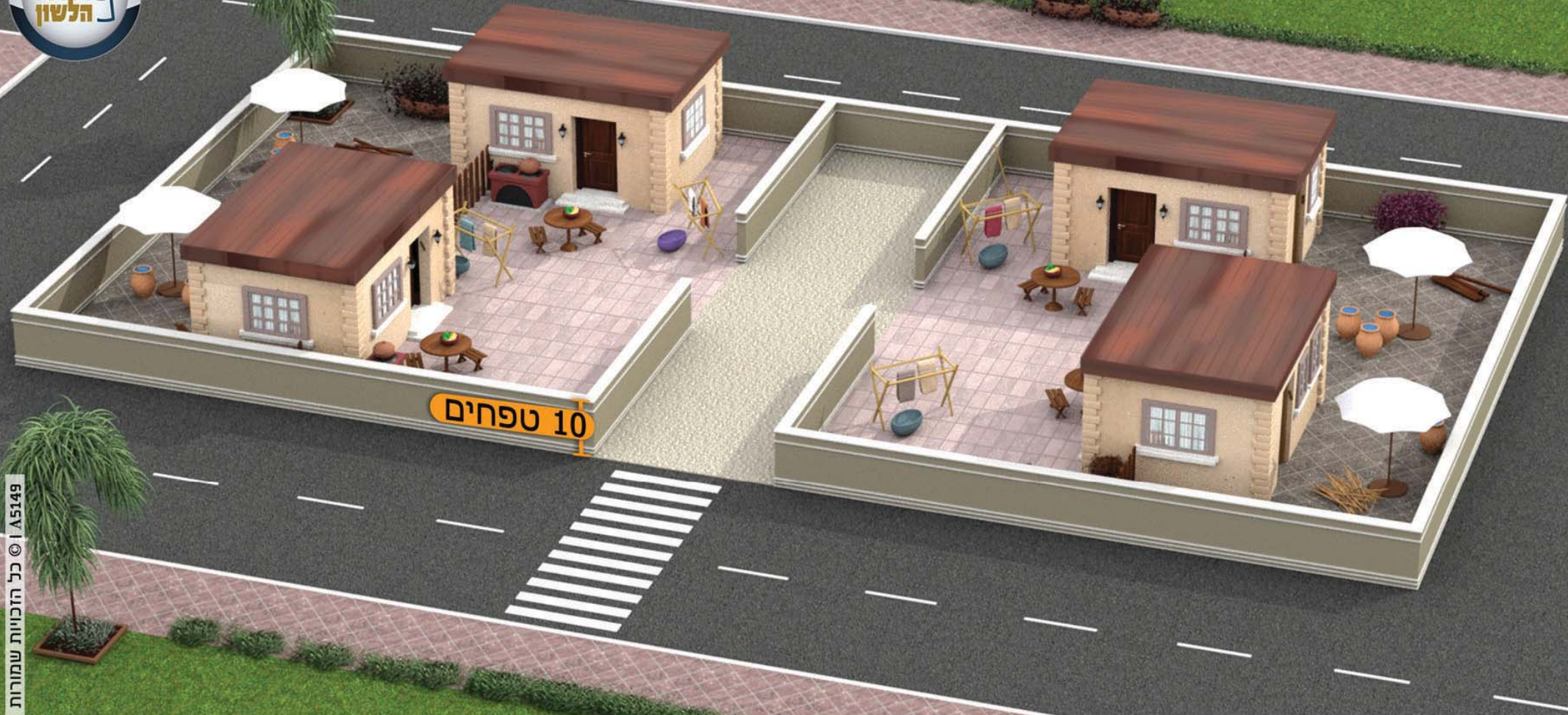
עירובין דף צ"ג ע"ב

© כל הזכויות שמורות | A5148

כולו בגידוד

עירובין דף צ"ג ע"ב

© כל הזכויות שמורות 1 א5149

כולו במחיצה

עירובין דף צ"ג ע"ב
תוס' ד"ה גידוד

5 טפחים

5 טפחים

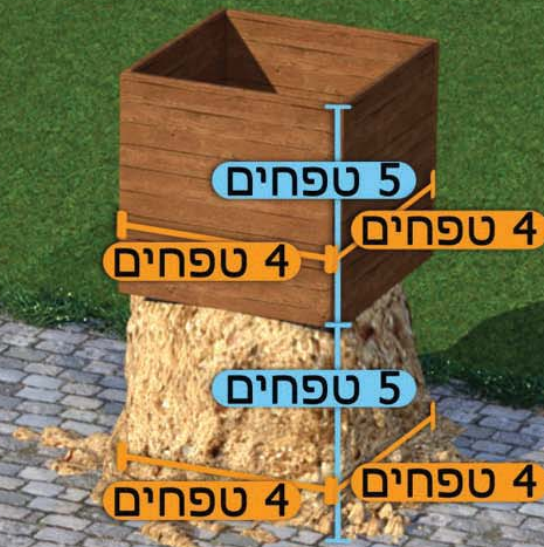
10 טפחים

בית עמוק חמשה ויש לו מחיצות חמשה

עירובין דף צ"ג ע"ב

תוס' ד"ה גידוד

תל ברשות הרבים גבוה חמשה זרחב ארבעה ועל גביו עשו מחיצה חמשה

10 טפחים

שתי חצירות זו למעלה מזו ועליונה גבוהה מן התחתונה עשרה טפחים

5 טפחים

5 טפחים

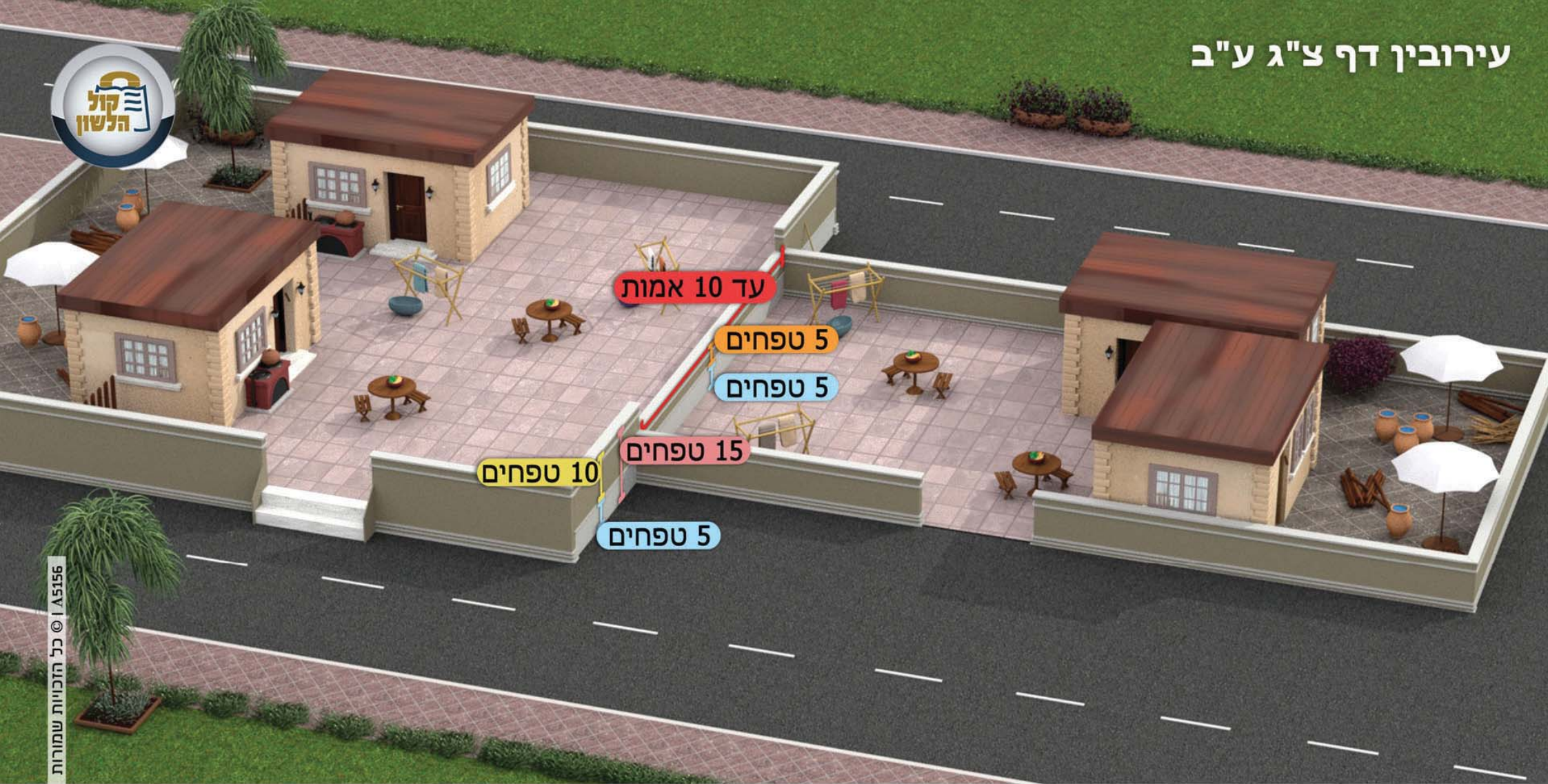
10 טפחים

15 טפחים

5 טפחים

5 טפחים

עד 10 אמות

עד 10 אמות

5 טפחים

5 טפחים

15 טפחים

10 טפחים

5 טפחים